

NESAMETOVÁ REVOLUCE

Život v pravdě

Letadlo se vzneslo ze startovní dráhy ruzyňského letiště. Moje srdce bije vzrušením na plné obrátky. Při odbavování jsem přes přísnou prohlídku a vlezlé otázky hraničních orgánů prošel bez podezření. Dva roky jsem se na tento den připravoval. Jsem na útěku. Je léto 1982.

Ještě pohled dolů kulatým okénkem letadla. Domy a pole se vzdalují a zmenšují se. Ptačí perspektiva ulehčuje mému rozloučení. „Ahoj rodiče, příbuzní, přátelé! Nikdo jste o mých přípravách na útěk nevěděl. Ahoj vlasti, železná opona nás teď navždy bude dělit. Já ale nemohu jinak, už nemohu dále snášet prolhanost a nesmyslnost toho bezcílného vegetování.“ Obraz za okénkem se zamlžuje a mizí záhy pod mraky. S hlubokým vydechnutím se ponořím do sedadla a hlavou si nechávám běžet film svého dosavadního života.

Jako dítě jsem byl hodný, při učení vždy pilný a svědomitý. Moji rodiče na mě byli jistě pyšní. Ve škole a na gymnáziu jsem dostával stále jedničky a učitelé mě často dávali za vzor. Nebyl jsem ale šprt, naopak byl jsem správný vesnický kluk. Měl jsem mnoho kamarádů a také moje první lásky. Moji rodiče kladli velký důraz na moje dobré vzdělání a byli mi proto ochotní financovat studium na vysoké škole v Praze. Studium mi nikdy nedělalo potíže a ještě mi zůstávalo dost času pestrý studentský život v Praze vychutnávat. Ve všem se mi dařilo, bylo mi veselo a svět se mi zdál tedy celkem v pořádku.

Moje idyla se zachvěla, když se mi jednoho dne dostala do ruky zakázaná stávající režim kritizující literatura. Dozvěděl jsem se o vykonstruovaných soudních procesech komunistů proti mužům a ženám z jejich vlastních řad. Jak nestydatě prolhaný a morálně padlý musí komunista být, když proradně věší nevinné členy vlastní partaje! Dostal jsem strach z lidí. Toužil jsem po troše světla v tom potmělém světě strachu a brutality a začal jsem navštěvovat koncerty podzemního hnutí. Zakázaní zpěváci mě poetickou cestou osvětili svými protestsongy. Oči se mi otevřely pro realitu světa a moje smysly hlásily na poplach. Začal jsem chápat, že naše celá společnost byla na cestě do morálního a hospodářského zhroutilí. Přesto sdělovací prostředky lživě hlásaly úspěchy a výdobytky komunistické společnosti.

Zfrustrovaný světem kolem sebe jsem zvolil emigraci dovnitř. Intenzívně jsem se ponořil do studia a výborným vysvědčením jsem promoval na inženýra stavebnictví. Hned na to jsem dostal místo statika v jedné věhlasné projekční kanceláři. Můj postup byl záviděníhodný. Oproti tomu moje chuť žít a pracovat pod komunistickým jhem den ze dne ubývala. Hledal jsem východisko, přičemž se mi stále silněji vracela myšlenka na emigraci ven: „Pryč! Pryč z drápů komunismu, pryč ze šedi každodenní přetvářky marxismem-lenismem ubíjené společnosti, pryč z prolhaného systému bez budoucnosti.“ Tak jsem začal osnovat můj útěk. Provázela mě veliká touha: žít v pravdě! Byl jsem přesvědčen, že splnění mého přání najdu v politicky a hospodářsky fungujícím systému západního světa. „Vážení cestující, prosím připejete se, za několik minut přistaneme v Římě“, přerušil hlas kapitána můj tok myšlenek.

V západní společnosti jsem se hned od začátku cítil svobodný a šťastný. Jako ptáček, kterému se podařilo uniknout ze stísnující klece, jsem mohl rozpráhnout křídélka volně se rozlétnout. Předě mnou se otevřely nekonečné obzory. Dobře placené místo inženýra mi umožnilo poznávat tento vzrušující a pestrý svět netušených možností. Měl jsem možnost si užít a koupit víc, než jsem si kdy předtím mohl představit. Cestoval jsem po dalekých zemích a dobyl jsem srdce mnohých žen. Moje seberealizace byla dokonalá. Byl jsem úspěšný a šťastný. Mohl jsem svůj život utvářet zcela podle svých představ a nic jsem si nechtěl nechat ujít.

Uměl jsem plynule německy, ale k životu na západě patří angličtina jako k automobilu kola. Tuto moji mezeru ve vzdělání jsem doháněl na mnichovském privátním jazykovém institutu. Po vyučování jsem se často zapovídal s mojí učitelkou angličtiny. Hrozně rád jsem naslouchal její zvonivé oxfordské angličtině a také její názory mě fascinovaly, ačkoliv jsem o mnohém smýšlel zcela jinak. Byla absolventkou oxfordské univerzity, kde studovala moderní literaturu. Přitom prohlašovala, že jediná kniha, která se dá bez výhrad číst, je Bible. Zdůvodnila to tím, že Bible je aktuální, pravdivé a závazné poselství živého Boha lidem. Poprvé ve svém životě jsem byl konfrontován s otázkou, zda existuje Bůh.

Já jsem byl přesvědčený ateista a považoval jsem za směšné v dnešní době uvěřit v Boha. Věda přece dávno pomocí evoluční teorie vysvětlila vznik vesmíru, země a života. To jsem se už jako dítě učil ve škole, v naučných knihách je vše popsáno a zobrazeno. Navíc jsem ještě nepotkal nikoho, kdo by o vědeckém světovém názoru pochyboval. Abych svoje materialistické přesvědčení utvrdil, předsevzal jsem si o těchto věcech hlouběji informovat a získat další argumenty. V Praze jsem věřil svým profesorům, a tak jsem i v Mnichově hledal podporu předně u vědců.

Dech mi vzaly veřejné přednášky světově uznávaných vědců, kteří věřili, že na počátku byl Bůh a ne hmota. Jejich víra v Boha nebyla v žádném rozporu s jejich vědeckým bádáním, ba naopak. Zcela šokován jsem musel připustit, že jejich vývody nemají žádné mezery a působí proto mnohem přesvědčivěji než úvahy evolucionistů. Tito vědci neprezentovali žádné teorie, nýbrž fakta. Byl jsem zcela otřesen, když jsem si uvědomil, že celé moje vzdělání bylo založeno na teorii, která je vykonstruovaná a fakty nepodložená. Na teorii prezentované jako fakt, která ale není ničím jiným než jednou velikou lží. Můj materialistický názor na vznik světa se začal hroutit. Žil jsem v obrovském napětí, neboť jsem se musel rozhodnout mezi dvěma vzájemně se vylučujícími tvrzeními: evoluce kontra stvoření – jenom jedno z nich je pravda. Na začátku mého bádání jsem chtěl upevnit svoje argumenty proti existenci Boha. Když jsem všechno upřímně přezkoušel, všechny tyto argumenty jsem ztratil. Asi rok jsem se intenzivně těmito otázkami zabýval a potom jsem došel přesvědčení, že evoluce a s ní související materialistické filozofie jsou scestná učení. Nebyl jsem ochoten se více zabývat vědeckými teoriemi, nýbrž pouze vědeckými fakty. Pokud se věda zabývá poznatelným a dokazatelným, její vývody nestojí nikdy v rozporu s výpověďmi Bible. Žádnému vědci se ještě nikdy nepodařilo vyvrátit jediné biblické tvrzení. Logickým uvažováním jsem došel přesvědčení, že svět nemohl vzniknout náhodou. Přemýšlel jsem a byl jsem k sobě upřímný, a proto jsem musel uvěřit v existenci Stvořitele.

Od nynějška bylo pro mě všechno nové, a tak jsem měl více otázek než odpovědí. Kdo je vlastně Bůh? Jak se o Něm dozvědět víc? Komunikuje Bůh s námi lidmi? Existuje mnoho vzájemně si odporujících náboženství, ale co je ta pravá víra? Negativní příklad mnohých církví mě od dalšího hledání spíše odrazoval. Ačkoliv jsem nevěděl, kam se obrátit chtěl jsem zaručené informace z první ruky, tudíž jsem si tuto vzácnou knihu neprodleně obstaral.

Začal jsem číst a po čase jsem narazil na následující větu: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a celé své síly!“ Cítil jsem, že Bůh ke mně osobně promluvil. Byl to zásah přímo do černého. Hluboce jsem se zastyděl, neboť můj vztah k Bohu byl všechno jiné než to, co se rozumí slovem láska. Vždyť já jsem svého Stvořitele jednoduše ignoroval, Bůh v mém životě nehrál vůbec žádnou roli. Při dalším čtení jsem zjišťoval, že mnohé v mém životě nesouhlasí s Božími příkázáními. Nevěřil jsem v Boha, nýbrž v sebe a ve svoje schopnosti. Cílem mého života bylo dosažení mých cílů

a uspokojování mých potřeb. Středobodem mého života nebyl Bůh, ale moje já. Sám jsem si byl bohem, přičemž jsem sobě sloužil a sebe samého miloval.

Boží slovo ilustrovalo moje srdce a způsobilo, že jsem dostal špatné svědomí. Můj Stvořitel věděl všechno o mém svévolném životě a ve světle Bible mi ukazoval moji bezbožnost. Připadal jsem si jako obžalovaný v soudním sále, kde mi soudce předčítá všechny moje přestupky proti Božímu zákonu. Byl jsem svému soudci upřímný a při každé další obžalobě jsem musel přiznat vinu.

Od čtení Bible jsem ale očekával zcela jiný efekt. Myslel jsem si, že mi Bůh zprostředkuje nějaké zvláštní zjevení a nadpřirozené poznání. Snil jsem si, že prožiji něco povznášejícího, očekával jsem jakýsi nábožný vzlet a pocit posvátné blaženosti. Bůh ale neoslovil ani moji hlavu, ani mé pocity. Vzal pod drobnohled moje srdce, hněval se na mě a odsoudil mě jako hříšníka, který pro svoje neznabožství musí být souzen a potrestán věčným odloučením od Boží přítomnosti. Bůh mě usvědčil z viny a odplatou za moji vinu jsem si podle Boží spravedlnosti vysloužil smrt. To byl šokující výsledek mojí touhy po Boží pravdě.

Bůh mi nesdělil víc ani míň, než považoval za nutné a začal nejdříve u mě. Odhalil mi v první řadě pravdu o mně samotném. Nechal mě poznat, jak On mě a můj život vidí svými očima. Bylo to pro mě kruté probuzení a zničující zásah do mého – lidskýma očima viděno – spokojeného a spořádaného způsobu života. Bůh mi vzal veškerou naději. Propast hříchu, která mě dělila od Boha, jsem nemohl žádným způsobem překlenout. Nic jsem nemohl vzít zpátky, nic jsem nemohl napravit. I kdybych se velmi snažil a ze všech sil se pokusil podle Božích přikázání žít, vždycky bych znovu a znovu zklamal. Boží slovo mě dovedlo do bezvýchodné situace. Dnes zpětně chápu, že přesně toto byl Boží záměr. Bůh mi udělil krutou porážku, přičemž mi navíc rozbil dosavadní způsob myšlení, rozvrátil moji vlastní představu o smyslu života a spravedlnosti a přeházal můj žebříček hodnot. Cílem těchto ran bylo odstranit všechno to svinstvo, které jsem si nabalil za 28 let na východě a 5 let na západě.

Toto bourání trvalo přes půl roku. Mnohokrát jsem chtěl další čtení Bible jednoduše vzdát. Mnohému jsem také nerozuměl a to mě odrazovalo a frustrovalo. Velkou vzpruhou mi byla živá korespondence s mojí bývalou učitelkou angličtiny, která už dávno zase žila doma v Anglii. Ve svých dopisech se mnou sdílela svoji víru a vysvětlovala spoustu nejasností. Později jsem se dozvěděl, že se za mě také denně modlila. Čím více jsem Bibli četl, tím více rostlo moje přesvědčení, že je to skutečně mimořádná kniha a že její slova jsou pravdivá, upřímná a nestranná.

Začal jsem se blíže zajímat o osobu Ježíše Krista. Zdálo se mi, jako by všechno záviselo na Jeho identitě. „Kdo je Ježíš Kristus?“ Při četbě Nového zákona jsem došel k překvapivém závěru, že se Bůh stal před asi 2000 lety člověkem. Nikdo jiný než Stvořitel vesmíru šlapal tehdy po prašných cestách Izraele. Tam žil bezúhonným, dokonalým životem, ani Jeho největší odpůrci na Něm nenašli chybu. Bůh a člověk v osobě Ježíše Krista mezi lidmi žil a hlásal Boží pravdu a Boží plán se světem. A co s Ním udělali lidé? Lidé Ho jako krále odmítli a ve své vzpouře proti Bohu přibili na římský vražedný nástroj. Mezi dvěma zločinci visel na kříži Boží Syn, umíral potupnou smrtí a lidé se mu ve své podlosti a zaslepenosti vysmívali. Smrt ale nemá poslední slovo. Bůh demonstroval svoji všemohoucnost tím, že probudil vpravdě mrtvého Ježíše k věčnému životu. Ježíš žije, není tedy žádným mrtvým filosofem či němým morálním apoštolem. Živý Ježíš Kristus nyní sedí po pravici Boží v nebi a je mocnější než všichni mocipáni tohoto světa!!

Zdělil jsem se při představě, co děláme s tímto králem králů dnes? Stejně jako lidé tenkrát jeho osobu odmítáme, jeho výpovědi zpochybňujeme a bráníme se, aby vládnul v našich životech. A abychom umlčeli svědomí a získali prostor pro naši vlastní cestu životem, ignorujeme Ho nebo se Ho jinak snažíme odstranit ze scény. Přemýšlením o těchto souvislostech jsem si stále jasněji uvědomoval, že člověk není ve své podstatě dobrý, jak mylně tvrdí psychologie. Naopak jsem se přiklonil k biblickému tvrzení, že lidské srdce je plné zvrácenosti, bezbožnosti a scestnosti.

Ačkoliv nevědomky, ale právě tak i můj život bez Boha byl nezměřitelnou urážkou Boží svatosti. Můj hřích byl veliký. Ale ještě větší je láska Boží. Neboť důvod, proč se Bůh stal člověkem byl, aby jako člověk na sebe vzal trest, který měl stihnout člověka. Ani můj nejlepší přítel by za mě asi nepoložil život. Ale Ježíši Kristu jsem byl tak vzácný, že na sebe bere moji vinu a pyká za mně vyměřený trest. Když jsem si uvědomil, že Boží Syn v šílených mukách musel umírat na kříži, aby napravil moje provinění a učinil spravedlnosti zadost, dolehla na mě o to více odpornost hříchu a hrůza jeho důsledků.

Nemohl jsem už déle váhat. Bůh sám mi ve své milosti nabídnul spásné východisko. Uvěřil jsem, že Ježíš musel za mě zemřít, aby utišil spravedlivý Boží hněv a aby moje hříchy byly odpuštěny. Ježíš za moji svobodu draze zaplatil, přinesl dokonalou oběť, totiž sebe samého. Přijal jsem tento dar lásky a odpuštění. Vyznal jsem Pánu Ježíši vše, co mě tížilo a čím jsem se vůči Bohu provinil. Z celého srdce jsem Ho prosil, aby mi vše odpustil. Děkoval jsem Pánu Ježíši, svému Spasiteli, že obětoval svůj život, abych měl mír s Bohem. Byl jsem odhodlán začít nový život.

Nemohu jmenovat přesné datum mého obrácení k Bohu, ale že jsem se tehdy stal křesťanem je jisté. Slovo živého Boha způsobilo v mém srdci ne sametovou, nýbrž do důsledku převratnou revoluci. Vládnoucí JÁ bylo z trůnu mého života sesazeno a odsouzeno ke smrti. Na trůn byl dosazen Ježíš Kristus, aby se stal mým novým králem. Postupně přebírá můj nový Pán vše, co předtím sloužilo starému vládci. Přitom prožívám osvobození, které nemohou vyvážit ani peníze či úspěch. Necht' je můj život navždy podřízen ne mojí, nýbrž Boží vůli.

Můj Pán úplně změnil můj život. Moje srdce bylo od sebelásky přetaveno v lásku v Boha. Můj hlad po vědění je sycen slovem Božím, ze kterého dostávám potravu pro každodenní život. Moje touha, udělat si jméno ve světě, byla nahrazena touhou oslavit jméno Ježíše Krista. Můj životní cíl – žít v pravdě – jsem nenalezl v západní společnosti, nýbrž v osobě Pána Ježíše Krista. Právě naplnění života jsem nenašel v seberealizaci, nýbrž ve službě Pánu Ježíši. Život, který končí smrtí, byl nahrazen životem věčným.

Hluboko v mém srdci se jednou zrodila vzrušující představa, že by mi Bůh mohl dát moji bývalou učitelku angličtiny za manželku. Požádal jsem ji o ruku. Po půl roce jsem odletěl do Anglie, kde jsme dva dny nato vstoupili před Bohem do svazku manželského. Spolu vedeme bohatý život v následování našeho společného Pána Ježíše Krista.

Zdeněk Karásek

